Lietas Nr. A43012912
Lietas arhīva Nr. A43-0094-13/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā **2013.gada 29.novembrī**

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs K.Berķis,

tiesneši M.Birzgalis un A.Šteinberga,

piedaloties pieteicējas Rīgas Tehniskās universitātes pārstāvim zvērinātam advokātam B.B. un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Finanšu un kapitāla tirgus komisijas pārstāvēm I.P. un A.K.,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz Rīgas Tehniskās universitātes pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par atzīšanu par noguldītāju, kurai ir izmaksājama garantētā atlīdzība.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas Tehniskā universitāte (turpmāk – RTU vai pieteicēja) vairākkārtīgi vērsās Finanšu un kapitāla tirgus komisijā (turpmāk – Komisija) ar lūgumu atzīt RTU par noguldītāju, kurai ir izmaksājama garantētā atlīdzība sakarā ar noguldījumu nepieejamību AS „Latvijas Krājbanka".

2012.gada 21.martā RTU vērsās Komisijā ar sūdzību par atteikumu iekļaut RTU to personu sarakstā, kurām pienākas garantētā atlīdzība.

[2] Komisija 2012.gada 23.aprīlī sniedza atbildi, kurā norādīja, ka RTU tiek daļēji finansēta no valsts budžeta. Savukārt saskaņā ar Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punktu garantētā atlīdzība netiek izmaksāta par to institūciju noguldījumiem, kuras tiek finansētas no valsts budžeta vai pašvaldību budžetiem, tai skaitā tranzītfondiem.

Komisija ir arī norādījusi, ka gan Eiropas Parlamenta un Padomes 1994.gada 30.maija direktīvas 94/19/EK par noguldījumu garantiju sistēmām (turpmāk – Direktīva 94/19/EK), gan Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 11.marta direktīvas 2009/14/EK, ar ko direktīvu 94/19/EK par noguldījumu garantiju sistēmām groza attiecībā uz seguma līmeni un izmaksas aizkavējumu (turpmāk – Direktīva 2009/14/EK), prasības ir pilnībā ieviestas Noguldījumu garantiju likumā, un nepastāv tiesas atzinums, kurā būtu nolemts, ka minētās normas Latvijas Republikas normatīvajos aktos nav ieviestas pilnīgi vai ir ieviestas nepareizi, līdz ar to Komisija, izskatot personu sūdzības par garantēto atlīdzību saņemšanu, piemēro Noguldījumu garantiju likuma normas, nevis minēto direktīvu normas.

Komisija ir arī norādījusi, ka Noguldījumu garantiju likums neparedz Komisijai pienākumu izdot administratīvo aktu par personas atzīšanu par noguldītāju, kuram izmaksājama garantētā atlīdzība.

[3] 2012.gada 28.maijā pieteicēja iesniedza pieteikumu Administratīvajā apgabaltiesā, kurā lūgts uzlikt par pienākumu Komisijai izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru pieteicēja tiktu atzīta par noguldītāju, kurai izmaksājama garantētā atlīdzība saskaņā ar Noguldījumu garantiju likumu. Pieteikumā norādīts, ka, iestājoties AS „Latvijas Krājbanka" noguldījumu nepieejamībai, RTU AS „Latvijas Krājbanka" kontā palika Ls 1 389 753,60. Minētie līdzekļi bija tikai RTU pašu ieņēmumi, līdz ar to RTU atbilstoši Noguldījumu garantiju fonda likuma normām ir tiesības saņemt garantēto atlīdzību sakarā ar noguldījumu nepieejamību.

Pieteicējas ieskatā, Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punktu nevar tulkot tādējādi, ka minētajā normā ietvertais ierobežojums saņemt garantēto atlīdzību attiektos uz jebkuru personu, kura saņem jebkādu, kaut pavisam nenozīmīgu finansējumu no valsts budžeta.

Pieteicēja uzskata, ka Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkts ir tulkojams, ņemot vēra apstākli, ka Direktīvas 94/19/EK I pielikums precīzi noteic izņēmumus, uz kuriem var netikt attiecināti noteikumi par garantētās atlīdzības izmaksu.

Ņemot vērā, ka pieteicējas noguldījums AS „Latvijas Krājbanka" neatbilst nevienam no Direktīvas 94/19/EK I pielikumā uzskaitītajiem izņēmumiem, uz kuriem var neattiecināt ar minēto direktīvo noteikto garantiju sistēmu, pieteicējai ir tiesības uz garantētās atlīdzības izmaksu.

Turklāt Komisija konkrētajā gadījumā ir prettiesiski atteikusies izdot administratīvo aktu.

[4] Komisija ir iesniegusi apgabaltiesā rakstveida paskaidrojumu, kurā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Noguldījumu garantiju likuma normas nenosaka Komisijas pienākumu konkrētajā gadījumā izdot administratīvo aktu.

[4.2] Noguldījumu garantiju likums nosaka izņēmumu kategoriju noguldītājus, uz kuriem garantiju mehānisms neattiecas. Saskaņā ar minētā likuma 17.panta 3.punktu garantētā atlīdzība no noguldījumu garantiju fonda netiek izmaksāta par noguldījumiem, ko izdarījušas institūcijas, kuras tiek finansētas no valsts budžeta vai pašvaldību budžetiem.

Šī Noguldījumu garantiju likumā iekļautā tiesību norma izriet no Direktīvas 94/19/EK. Minētās direktīvas 7.panta 2.punkts paredz, ka garantiju var neattiecināt uz dažu kategoriju noguldītājiem, tostarp atbilstoši direktīvas I pielikuma 3.un 4.punktam – uz valdības un centrālās administrācijas iestāžu noguldījumiem un apgabalu, reģionu, vietējo un pilsētu pašvaldību iestāžu noguldījumiem.

[4.3] Atbilstoši RTU Satversmes 1.panta 3.punktam RTU ir atvasināta publiska persona. Turpretim saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.panta 2.punktu par atvasinātu publisku personu uzskatāma pašvaldība vai cita ar likumu vai uz likuma pamata izveidota publiska persona. Vienlaikus Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.panta 1.punktā ietverta publiskas personas definīcija - par tādu uzskatāma Latvijas Republika kā sākotnējā publisko tiesību juridiskā persona un atvasinātas publiskas personas. Tādējādi secināms, ka valsts kā sākotnēja publisko tiesību juridiska persona ir izveidojusi RTU kā jaunu, no valsts atvasinātu publisko tiesību juridisku personu, kuras pārvaldībā nodevusi daļu no valsts pārvaldes uzdevumiem.

[4.4] Ņemot vērā, ka atbilstoši Likuma par budžetu un finanšu vadību I daļā sniegtajam skaidrojumam no budžeta finansēta institūcija ir arī no valsts budžeta daļēji finansēta publiska persona, secināms, ka Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkts ir attiecināms arī uz tām atvasinātajām publiskajām personām, kuras daļēji tiek finansētas no valsts. Ievērojot minēto, uz RTU kā no valsts budžeta daļēji finansētu atvasinātu personu, kuras pārvaldībā nodota daļa no valsts pārvaldes uzdevumiem, ir attiecināms Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkts.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis uzturēja pieteikumu. Atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina.

Motīvu daļa

[6] Attiecībā uz strīdus jautājumu par to, vai Komisijai, izskatot pieteicējas sūdzību, bija pienākums izdot administratīvo aktu, Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka Noguldījumu garantiju likuma 4.pants noteic, ka Komisija nodrošina līdzekļu uzkrāšanu noguldījumu garantiju fondā, noguldījumu garantiju fonda pārvaldīšanu un garantētās atlīdzības izmaksu, kā arī īsteno kreditoru prasījuma tiesības pret noguldījumu piesaistītāju izmaksātās garantētās atlīdzības apmērā.

Garantētās atlīdzības izmaksas kārtību regulē Noguldījumu garantiju likuma III nodaļa. Šajā nodaļā iekļautā 14.panta otrā daļa noteic, ka noguldījumu piesaistītājs sagatavo to noguldītāju sarakstu, kuriem izmaksājama garantētā atlīdzība. Noguldījumu piesaistītājs šo sarakstu iesniedz Komisijā. Savukārt šī panta trešā daļa paredz, ka Komisija vai tās pilnvarota persona garantētās atlīdzības izmaksas noguldītājiem veic saskaņā ar šā panta otrajā daļā minēto sarakstu.

Vienlaikus šajā nodaļā ir iekļauts arī 21.pants, kurš noteic, ka sūdzības saistībā ar personas atzīšanu par noguldītāju, kuram izmaksājama garantētā atlīdzība, kā arī garantētās atlīdzības apmēru un par izmaksāšanas termiņiem izskata Komisija. Bet likuma 22.pants paredz, ka Komisijas administratīvo aktu, kas izdots saskaņā ar šo likumu, var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā.

Komisijas rīcība, pārvaldot noguldījumu garantiju fondu, notiek publisko tiesību jomā. Iestādes publisko tiesību jomā uz āru pamatā rīkojas, vai nu ar administratīvo aktu, vai faktisko rīcību. Komisijas atteikums izmaksāt garantēto atlīdzību rada personai tiesiskas sekas – tā netiek atzīta par noguldītāju un tā nesaņem noguldītājam noteikto subjektīvo tiesību. Fonda līdzekļu (ne)izmaksa ir šāda lēmuma izpildes sekas *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2013.gada 28.oktobra spriedumu lietā SKA-726/2013).*

Ievērojot iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Komisijai bija pienākums konkrētajā gadījumā izdot administratīvo aktu *(sk. arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2013.gada 11.novembra spriedumu lietā SKA-640/2013).*

[7] Attiecībā uz strīdus jautājumu par to, vai pieteicējai ir tiesības uz garantētās atlīdzības izmaksu, Administratīvā apgabaltiesa konstatē turpmāk norādītos apstākļus.

[8] Noguldījumu garantiju likuma 3.panta pirmā daļa noteic, ka neatkarīgi no noguldījuma izdarīšanas dienas garantētā atlīdzība vienam noguldītājam par noguldījumu piesaistītājā izdarīto noguldījumu ir garantētā noguldījuma apmērā, bet ne vairāk kā 100 000 *euro*, kas pārrēķināti latos saskaņā ar Latvijas Bankas noteikto valūtas kursu dienā, kad iestājas noguldījumu nepieejamības gadījums.

Saskaņā ar Noguldījumu garantiju likuma 4.pantu garantētās atlīdzības izmaksu nodrošina Komisija.

Konkrētajā lietā Komisija ir atteikusies izmaksāt garantēto atlīdzību pieteicējai, atteikumu pamatojot ar Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punktu.

Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkts noteic, ka garantētā atlīdzība netiek izmaksāta par to institūciju noguldījumiem, kuras tiek finansētas no valsts budžeta vai pašvaldību budžetiem, tai skaitā tranzītfondiem.

Komisija, interpretējot Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punktu, ir piemērojusi Likuma par budžetu un finanšu vadību I daļā ietverto terminu „budžeta finansētas institūcijas". Likums par budžetu un finanšu vadību noteic, ka budžeta finansētas institūcijas ir budžeta iestādes, no valsts budžeta daļēji finansētas atvasinātas publiskas personas, visi pilnīgi vai daļēji tieši no valsts budžeta finansēti komersanti, biedrības vai nodibinājumi.

Komisija, secinot, ka pieteicēja ir atvasināta publiska persona, kas daļēji tiek finansēta no valsts budžeta, ir atzinusi, ka uz pieteicēju ir attiecināmi Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punktā noteiktie izņēmumi, kad garantētā atlīdzība par kredītiestādē esošo noguldījumu netiek izmaksāta.

[10] Administratīvā apgabaltiesa iestādes argumentāciju nevar atzīt par pareizu un pamatotu turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[11] Noguldījumu garantiju likumā norādīts, ka tajā ir iekļautas tiesību normas, kas izriet no Direktīvas 94/19/EK un Direktīvas 2009/14/EK.

Atbilstoši Direktīvas 94/19/EK preambulā norādītajam, viens no tās mērķiem ir, paaugstinot banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju aizsardzību, nodrošināt saskaņotu minimālo noguldījumu aizsardzības līmeni visā Savienībā. Vienlaikus preambulā arī norādīts, ka dalībvalstīm ir jābūt iespējai garantijas, ko paredz noguldījumu garantiju sistēmas, neattiecināt uz dažām īpaši uzskaitītām noguldījumu vai noguldītāju kategorijām, ja tās neuzskata, ka minētajām ir vajadzīga īpaša aizsardzība.

Direktīvas 94/19/EK 3.panta 1.punktā noteikts, ka katra dalībvalsts nodrošina to, ka tās teritorijā tiek ieviesta viena vai vairākas noguldījumu garantiju sistēmas, savukārt atbilstoši direktīvas 7.panta 1a.punktam, līdz 2010.gada 31.decembrim dalībvalstis nodrošina, ka katra noguldījuma kopapjoma segums ir 100 000 EUR, ja noguldījumi nav pieejami.

Direktīvas 94/19/EK 7.panta otrā daļa noteic, ka dalībvalstis var noteikt, ka garantiju var neattiecināt uz dažu kategoriju noguldītājiem vai noguldījumiem, vai arī tiem var piešķirt zemāku garantiju līmeni. Šie izņēmumi ir uzskaitīti I pielikumā. Atbilstoši Direktīvas 94/19/EK I pielikuma 3.punktam 7.panta 2.punktā minēto izņēmumu var attiecināt uz valdības un centrālās administrācijas iestāžu noguldījumiem.

Pieņemot Direktīvu 94/19/EK, Savienības likumdevējs ir izveidojis minimālo aizsardzības līmeni noguldītājiem, ja to noguldījumi nav pieejami, kas ir nodrošināts arī gadījumos, ja to noguldījumi nav pieejami sakarā ar nepietiekamu uzraudzību no kompetento iestāžu puses *(sk. Eiropas Savienības Tiesas 2004.gada 12.oktobra sprieduma lietā Nr.C-222/02 45.punktu).*

[12] Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 288.pantu direktīvas tām dalībvalstīm, kurām tās adresētas, uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu (..).

Dalībvalstu pienākums sasniegt direktīvā paredzēto mērķi, kā arī pienākums veikt visus nepieciešamos pasākumus minētā mērķa sasniegšanai ir saistošs visām dalībvalstu institūcijām. Tādējādi, piemērojot nacionālās tiesības nolūkā ieviest direktīvas normas, dalībvalstu institūcijām šīs tiesības ir jāinterpretē atbilstoši direktīvas tekstam un mērķim *(Eiropas Savienības Tiesas 1984.gada 10.aprīļa sprieduma lietā 14/83 26.punkts; sk. arī Senāta 2013.gada 21.marta sprieduma lietā Nr.SKA-119/2013 14.punktu)*.

[13] Turklāt tiesību teorijā ir atzīts, ka saskaņā ar principu *singularia non sunt extenda* likumā noteiktie izņēmumi nav interpretējami paplašināti. Ir nepieciešams izvairīties no tā, ka izņēmuma noteikuma pārāk plašas iztulkošanas piemērošanas rezultātā tiktu pilnībā grozīts likumdevēja nolūks jeb likuma mērķis *(sk. Satversmes tiesas 2011.gada 13.decembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr.2011-15-01 9.5 punktu; Kalniņš E. Privāttiesību teorija un prakse: Raksti privāttiesībās. Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2006, 344. un 345.lpp.)*. Tas ir arī Eiropas Savienības tiesību princips *(sk. Eiropas Savienības Tiesas 2012.gada 6.septembra sprieduma lietā Nr.C-190/11 27.punktu, 2003.gada 9.septembra sprieduma lietā Nr.C?151/02 89.punktu u.c.)*

[14] Ievērojot iepriekš minēto, apgabaltiesa atzīst, ka, piemērojot Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkta normu un interpretējot to kopsakarā ar Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punktu un I pielikuma 3.punktu, minētajās normās ietvertie izņēmumi ir tulkojami šauri, lai to piemērošana saglabātu ar Direktīvas 94/19/EK un Noguldījumu garantiju likumu aizsargātās noguldītāju tiesības

uz garantēto atlīdzību noguldījumu nepieejamības gadījumā un nepamatoti nepaplašinātu to noguldītāju loku, kam šī aizsardzība tiek liegta.

[15] Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkta norma, kas noteic, ka garantētā atlīdzība netiek izmaksāta par to institūciju noguldījumiem, kuras tiek finansētas no valsts budžeta vai pašvaldību budžetiem, tai skaitā tranzītfondiem, nav tulkojama paplašināti, kā to ir darījusi Komisija, piemērojot Likumā par budžetu un finanšu vadību ietverto terminu – budžeta finansētas institūcijas.

Minētā termina piemērošana Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkta satura noskaidrošanā var novest pie situācijas, ka Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punktā ietvertais ierobežojums būtu attiecināms uz visām institūcijām, kuras jebkad ir saņēmušas kaut minimālu valsts budžeta finansējumu, tostarp privātpersonām, kurām ir deleģēti atsevišķi pārvaldes uzdevumi.

Šādi iztulkots Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkta normas saturs neatbilst Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punkta un I pielikuma 3.punkta tekstam, kas nosaka, ka garantētās atlīdzības izmaksu ierobežojumi var tikt attiecināti uz valdību un centrālās administrācijas noguldījumiem, jo tas acīmredzami pārsniedz direktīvas normas tekstuālo ietvaru, kā arī bez leģitīma pamata paplašina to personu loku, kam tiek liegtas ar direktīvu nostiprinātās tiesības uz garantēto atlīdzību noguldījuma nepieejamības gadījumā. Līdz ar to šāda Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkta normas interpretācija ir pretrunā arī Direktīvas 94/19/EK mērķim.

[16] Atbilstoši Rīgas Tehniskās universitātes Satversmei pieteicēja ir valsts dibināta, autonoma, izglītības un zinātnes institūcija ar pašpārvaldes tiesībām, kurā īsteno akadēmiskas un profesionālas studiju programmas, kā arī nodarbojas ar zinātni, pētniecību un mākslinieciskojaunradi. RTU ir atvasināta publiska persona, kuras finanšu resursus veido valsts budžeta līdzekļu dotācijas, ieņēmumi no maksas pakalpojumiem un citi pašu ieņēmumi, ziedojumi, dāvinājumi u.c.

Nav strīda, ka uz pieteicēju nav attiecināms Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punktā un I pielikuma 3.punktā ietvertais termins „valdība". Līdz ar to būtu noskaidrojams, vai pieteicēja atbilst Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punkta un I pielikuma 3.punktā ietvertajam terminam „centrālās administrācijas iestāde".

Ar terminu „administrācija" saprot valsts institūcijas, kas veic pārvaldes funkcijas *(sk. Juridisko terminu vārdnīca. Rīga, Nordic, 1998, 5.lpp.)*, valsts izpildvaras institūcijas, valdība *(Latviešu valodas vārdnīca. Izdevniecība Avots, 2006, 19.lpp)*,valsts iestādes *(http://termini.lza.lv).* Savukārt ar vārdu „centrāls" ir saprotams – galvenais, visnozīmīgākais, tāds, kas attiecas uz visu valsti *(Ilustrētā svešvārdu vārdnīca. Izdevniecība Avots, 2005, 124.lpp).*

Saskaņā ar Satversmes 58.pantu Ministru kabinetam ir padotas valsts pārvaldes iestādes. Atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma normām Ministru kabinets veido tiešās pārvaldes institucionālo sistēmu, izveido, reorganizē un likvidē tiešās pārvaldes iestādes, pamatojoties uz likumu vai pēc savas iniciatīvas, ievērojot valsts pārvaldes principus, veicot funkciju izvērtējumu, funkciju un pakalpojumu izmaksu salīdzinājumu un izvērtējot ietekmi uz iestādes saistībām (likuma 13.panta pirmā daļa; 15.panta pirmā daļa). Tiešās pārvaldes iestādes pārstāv Latvijas Republiku, kura ir arī atbildīga par tiešās pārvaldes iestāžu darbību (5.panta pirmā daļa).

Atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 18.pantam attiecīgās valsts pārvaldes nozares vadošā (augstākā) iestāde ir ministrija. Ministrija organizē un koordinē likumu un citu normatīvo aktu īstenošanu, tā piedalās nozares politikas izstrādāšanā.

Savukārt Likums par budžetu un finanšu vadību noteic, ka centrālā valsts iestāde ir valsts budžeta iestāde, kurai gadskārtējā valsts budžeta likumā budžeta līdzekļus paredz tieši apropriācijas kārtībā.

Ievērojot iepriekš uzskaitīto tiesību normu saturu, apgabaltiesas ieskatā, jēdzienā „centrālās administrācijas iestādes" tā šaurākā nozīmē var ielasīt ministrijas, kas vienlaicīgi ar Ministru kabinetu atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likumam ir augstākās valsts pārvaldes institūcijas. Savukārt plašākā nozīmē, ņemot vērā Likumā par budžetu un finanšu vadību ietverto centrālās valsts iestādes definīciju un Valsts pārvaldes iekārtas likuma normas kopsakarā ar Valsts budžeta likumiem 2011., 2012. un 2013.gadam, kas paredz finansējumu apropriāciju veidā gan tieši ministrijām, gan arī tiešās pārvaldes iestādēm, par centrālās administrācijas iestādēm var uzskatīt arī tiešās pārvaldes iestādes.

Taču konkrētajā gadījumā, ņemot vērā, ka RTU nav ne ministrija, ne tiešās pārvaldes iestāde, kas tiek pilnībā finansēta no valsts budžeta līdzekļiem tieši apropriācijas kārtībā, apgabaltiesas ieskatā lietā nav nedz loģiska, nedz tiesiska pamata atzīt pieteicēju par centrālās administrācijas iestādi.

[17] Līdz ar to, apgabaltiesas ieskatā, lietā nav konstatējams tiesisks pamats atzīt, ka pieteicējas pašu ieņēmumu noguldījums AS „Latvijas Krājbanka" atbilstu Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punkta un I pielikuma 3.punkta noteiktajam valdības un centrālās administrācijas iestāžu noguldījumam, attiecībā uz kuru būtu pieļaujams izņēmums no noguldījumu aizsardzības sistēmas.

Ņemot vērā, ka Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkta interpretācija nedrīkst nonāk pretrunā ar Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punkta un I pielikuma 3.punkta normu un direktīvas mērķi, apgabaltiesa atzīst, ka Noguldījumu garantiju likuma 17.panta 3.punkta norma nav attiecināma uz pieteicēju, jo pieteicējas noguldījums neatbilst Direktīvas 94/19/EK 7.panta 2.punkta un I pielikuma 3.punktā ietvertajam noguldījumu uzskaitījumam, kuriem var nepiemērot noguldījumu garantiju sistēmas aizsardzību.

[18] Ievērojot iepriekš konstatēto, kā arī to, ka nav konstatējami citi apstākļi, kas atbilstoši Noguldījumu garantiju likuma vai

Direktīvas 94/19/EK normām ļautu noguldījumu garantiju aizsardzības sistēmu neattiecināt uz pieteicējas noguldījumu, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja ir atzīstama par noguldītāju, kurai ir izmaksājama garantētā atlīdzība.

Ievērojot to, ka atbilstoši Noguldījumu garantiju likuma 14.pantu pirmajai daļai garantētās atlīdzības izmaksas nosakāmas atbilstoši informācijai, kāda ir noguldījuma piesaistītāja grāmatvedības reģistros, bet Komisija šādu informāciju tiesai nav darījusi zināmu, apgabaltiesa nevar izlemt jautājumu par garantētās atlīdzības apmēru. Taču, ņemot vērā, ka apgabaltiesa ir atzinusi, ka pieteicējai ir tiesības uz garantētās atlīdzības saņemšanu, Komisijai atbilstoši Noguldījumu garantiju likuma normām ir pienākums noteikt izmaksājamās garantētās atlīdzības apmēru un nodrošināt tās izmaksu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251.pantu un 329.panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

apmierināt Rīgas Tehniskās universitātes pieteikumu.

Uzlikt par pienākumu Finanšu un kapitāla tirgus komisijai izdot administratīvo aktu par Rīgas Tehniskās universitātes atzīšanu par noguldītāju, kurai ir izmaksājama garantētā atlīdzība.

Piespriest no atbildētājas par labu Rīgas Tehniskajai universitātei tās samaksāto valsts nodevu 20 latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

K.Berķis

Tiesas sēdes priekšsēdētājs (*paraksts*)

M.Birzgalis

Tiesneši (*paraksts*)

A.Šteinberga

(*paraksts*)